

24.

Min tid på Grønnehaven

GRØNNEHAVEN var et botilbud for svært anbringelige – alle dem, der ikke kunne være andre steder. Da jeg fik af vide, at jeg skulle sådan et sted hen, følte jeg mig kasseret. Nu skulle jeg »gemmes væk«, stemples som umulig.

Da jeg blev indskrevet på Grønnehaven, flyttede jeg ind på overbelægning, og derfor var jeg nødt til at bo i en skurvogn, hvor pladsen var trang. De andre beboere boede i små lejligheder, hvor der var en stue, et soveværelse samt bad og toilet. Sådan en bolig kunne jeg også se frem til få. Jeg vidste bare ikke, hvornår det ville blive en realitet.

Der var kun én regel på Grønnehaven, og det var, at de ikke tolererede fysisk vold mod andre. Hvor utroligt det end lyder, har jeg faktisk hverken haft lyst til eller i praksis slået på andre. Min vrede havde altid været rettet mod døde ting. Så det lovede godt for mig.

Jeg måtte affinde mig med de fysisk dårlige boligforhold i en rum tid. Det skabte nogle problemer, men dem fik vi i fællesskab løst. Jeg blev hurtigt tryk ved at være på Grønnehaven, hvor der var personale døgnet rundt. Personalet var virkeligt søde og forstående, og jeg følte for første gang i lang tid, at her kunne jeg falde til ro.

Jeg boede i skurvognen de første år, men jeg opholdt mig reelt kun i den, når jeg skulle sove, ellers nød jeg fællesskabet i fælleshuset. Min kontaktperson på Grønnehaven var meget opsøgende og videbegærlig. Han havde været på et kursus om »åben dialog«, der gik ud på, at alle beboerens eller patientens nøglepersoner blev samlet til møder, der både var fastlagte, men som også

kunne indkaldes akut. I denne gruppe kunne alle få lov at komme med deres bidrag om beboerens problem, derefter var der refleksion, og til sidst nåede man til enighed.

Det var her, min psykolog Lise kom ind i mit liv og skulle blive mit faste holdepunkt i syv år. Lise og jeg arbejdede hårdt med min selvskadende adfærd, som optrådte med jævne mellemrum. Jeg slugte stadig ting og fortsatte med at være indlagt forskellige steder. Men forskellen til tidligere var, at jeg nu havde en urokkelig base på Grønnehaven. De lod sig ikke slå ud af min adfærd og rummede den fint, og sådan havde det aldrig været før!

Jeg fik en ny kontaktperson, Anna. Jeg knyttede mig meget til hende, og hun var den, der kom til at kende mig bedst. Det øvrige personale spurgte altid Anna til råds, når de havde spørgsmål om min trivsel og mine problemer. Også Anna fik jeg den gammelkendte binding til. Jeg skulle hele tiden vide på forhånd, hvis hun en periode var meget væk fra hendes arbejde – eller endnu værre hvis hun havde ferie.

Jeg forgudede både Anna og Lise. De betød alt for mig, og jeg var i konstant alarmberedskab for at miste dem. Jeg havde efterhånden erfaret, at så snart jeg havde knyttet mig til nogen, så blev båndene brudt, men med Anna og Lise var det anderledes, og da vores veje måtte skilles, var det mig selv, der var årsagen. Det vender jeg tilbage til senere.

Så kom endelig den dag, som jeg havde ventet på i næsten to år – min lejlighed var klar til indflytning. Aldrig så snart jeg havde fået nøglen i hånden, begyndte jeg at flytte mine ting. Tænk at få min egen bolig! Endelig lykkedes det mig at få et sted at bo, som var trygt, og som kun jeg bestemte over. Det var en stor ting for mig. Jeg var 30 år og var endelig flyttet hjemmefra!

Selvfølgelig kom det hele ikke til at gå let og smertefrit. Jeg måtte virkelig sande, at jeg havde et seriøst problem med at være i mit eget selskab. Derfor lå jeg hver aften på sofaen i fælleshuset og faldt i søvn til fjernsynet. Personalet vækkede mig, når de syntes, at det var på tide, at jeg kom over i min egen seng.

25. To knive i maven

EN AF DE dage hvor jeg havde det skidt – som jeg jo ind i mellem havde det – gjorde jeg noget, der fik betydning for de næste mange måneder af mit liv. Det var en dag, hvor jeg var i en dyb konflikt med personalet på Grønnehaven. Jeg ville indlægges, og det mente de ikke var den bedste løsning for mig. De var begyndt at arbejde med mig for, at jeg skulle blive på Grønnehaven, når jeg havde det skidt.

Det var meget svært for mig, fordi jeg altid havde været vant til at blive indlagt, så snart der var det mindste. Jeg følte mig presset og trodsig. Jeg opgav at diskutere med dem og slugte to spiseknive – altså dem, der ikke er skarpe. Det var kun den slags knive, jeg havde i min lejlighed, alt andet havde de fjernet fra lejligheden. Så dem slugte jeg, og så fik jeg min vilje og blev indlagt.

Det gjorde så ondt i min mave, og alle på Grønnehaven var meget bekymrede for mig. Lægerne på sygehuset ville ikke operere de to knive ud af min mave. De lå fint i mavesækken, og der var ikke risiko for, at de ville passere videre ud i tarmene. Og de sagde, at de kunne se på røntgenbillederne, at knivene ikke lavede hul i mavesækken.

Jeg var næsten dagligt hos min egen læge, og til sidst udskrev hun morfin til mig. Hun opfordrede mavelægerne til at kigge på mig igen. Pludselig var der alt muligt andet galt med mig. Ifølge lægerne havde jeg både blindtarmsbetændelse og galdesten. Det var ikke til at blive klog på med den mave. Til sidst levede jeg i en døs af morfin.

Endelig indkaldte de mig til operation, for det havde hele tiden været deres mening, at knivene skulle fjernes, bare ikke akut. Jeg

husker, hvordan jeg blev gjort klar til operation som så mange gange før. Jeg kendte hele turen – lige fra nålen i hånden til den bedøvende væske blev sprøjtet ind i nålen. Så skulle jeg bare tælle til ti, og så var jeg væk.

Denne gang var jeg lige ved ikke at vågne igen. Da jeg kom til bevidsthed, var jeg tilkoblet en respirator. Jeg så som i en tåge mine bekymrede forældres ansigter. Jeg forsøgte at sige hej til dem, men jeg kunne intet sige, da jeg havde et rør i halsen, der skulle hjælpe mig med at trække vejret.

Det viste sig, at de slet ikke havde nået til at operere mig, da jeg allerede lige efter narkosen fik akut hjertestop. Jeg lå vågen nogle timer, inden de turde tage mig ud af respiratoren. Jeg græd mine modige tårer, mens jeg lå her og intet kunne sige. Jeg skrev til dem og spurgte, hvad der var sket. Det viste sig at være selve narkosen, som jeg ikke kunne tåle – den havde givet mig hjertestop.

Da jeg efter nogle dage blev udskrevet, havde jeg stadig knivene i maven. Der kom nu et langt forløb, hvor de fandt ud af, hvad det var, jeg ikke kunne tåle. Her oplevede jeg virkelig, hvor langsomt det danske sygehussystem fungerer. Jeg måtte vente i flere måneder på at komme til på Allergiklinikken på Rigshospitalet.

Det var virkelig et chok for mig, da de endelig fandt ud af, at deres mistanke om, at jeg ikke kunne tåle narkosen, holdt stik. Jeg fik sprøjtet en tusindedel ind i åren af det, jeg havde fået under operationen, og bare den lille smule reagerede jeg så kraftigt på, at de fik travlt med at give mig modgift. Inden de turde operere mig igen, var jeg på morfin på grund af de – ifølge kirurgerne uforklarlige – mavesmerter.

Men ondt gjorde det, selv om jeg prøvede at sige til mig selv, at man jo måtte gå ud fra, at de vidste, hvad de talte om, når de sagde, at alt åndede fred og ingen fare. Jeg var altså på morfin, og jeg nåede da også at opleve, hvordan det var at være afhængig af morfin. Som ved al anden medicin var det den sløvende effekt, der tiltalte mig.

Jeg kom mig igen oven på denne omgang. Jeg blev endelig opereret og fik igen gang i en dagligdag. Jeg prøvede at lave en aftale med mig selv om, at det var slut med at sluge ting. Det var

svært for mig. Derfor måtte jeg lave en slags alliance med mig selv. Den gik ud på, at jeg ind i mellem kunne blive nødt til at skære i mig selv. Jeg så det som mindre farligt end at sluge ting. Jeg skar mig mindst én gang om måneden, og nogle få gange blev jeg lagt i narkose for at få syet afskårne sener sammen.

Når der var pause mellem selvskaden, prøvede jeg at passe de ting, jeg havde meldt mig til. Jeg var tilmeldt et værksted, hvor jeg lavede forskellige slags håndarbejde. Jeg modtog også specialundervisning i diverse skolefag. Jeg drømte om at gøre min niendeklasse færdig, men jeg kunne ikke klare så store sociale sammenhænge, så det er aldrig blevet en realitet.

Jeg bliver helt forskrækket, når jeg ser tilbage på den tid. Det var da sindssygt at risikere at blive handikappet for at få et øjebliks fred! Men fred og glæde gav det mig at selvskade, og hvem kan ikke blive afhængig af det? Jeg var som en narkoman, der bare skulle have sine stoffer.

Og en aften var den der – trangen til at gøre noget *virkelig* farligt. Jeg tænkte og tænkte. Hvad skulle jeg dog finde på? Hvad var taktisk klogt af sluge? Jeg endte med at sluge en kuglepenn. Så snart den var nede, var min krop i den stresstilstand, som jeg elskede. Jeg ringede efter noget personale. De kom over til mig, og sammen ringede vi til lægevagten.

Lægen mente ikke, der var fare for, at den ville sætte sig fast, og mente, at den skulle ud ad naturlig vej. Han ville dog gerne have, at jeg kom til røntgenundersøgelse den næste dag. Røntgenundersøgelsen viste, at kuglepennen nu var på vej ned i tarmene, og at alt så fredeligt ud.

Men kuglepennen kom ikke ud efter de to dage, som jeg have fået besked på, at der ville gå, og derfor henvendte jeg mig til egen læge. Hun foreslog mig at tage et afføringsmiddel for at få den ud. Jeg kunne mærke en trykken i maven, så jeg var ikke i tvivl om, at den var i tyktarmen og gerne ville ud. Jeg nærmest sked mig selv ihjel, da jeg sad på toilettet og kæmpede en kamp for at få den ud.

Det lykkedes ikke. Jeg var meget bekymret og begyndte igen at få ondt i maven. Sådan gik jeg rundt i nogle uger og kunne mærke, at der var noget galt. Jeg opsøgte jævnligt egen læge, og

hun endte med at prøve at få mavelægerne til at fjerne kuglepen-
nen nedefra, altså gennem endetarmen. Jeg håbede virkelig, at de
ville gøre det. Det ville de ikke. Jeg fik nærmest en fornemmelse
af, at de var trætte af mig og lod mig sejle min egen sø.